

перещь

№ 17-18. КИЇВ, 1945 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ.

РІК ВИДАННЯ IV

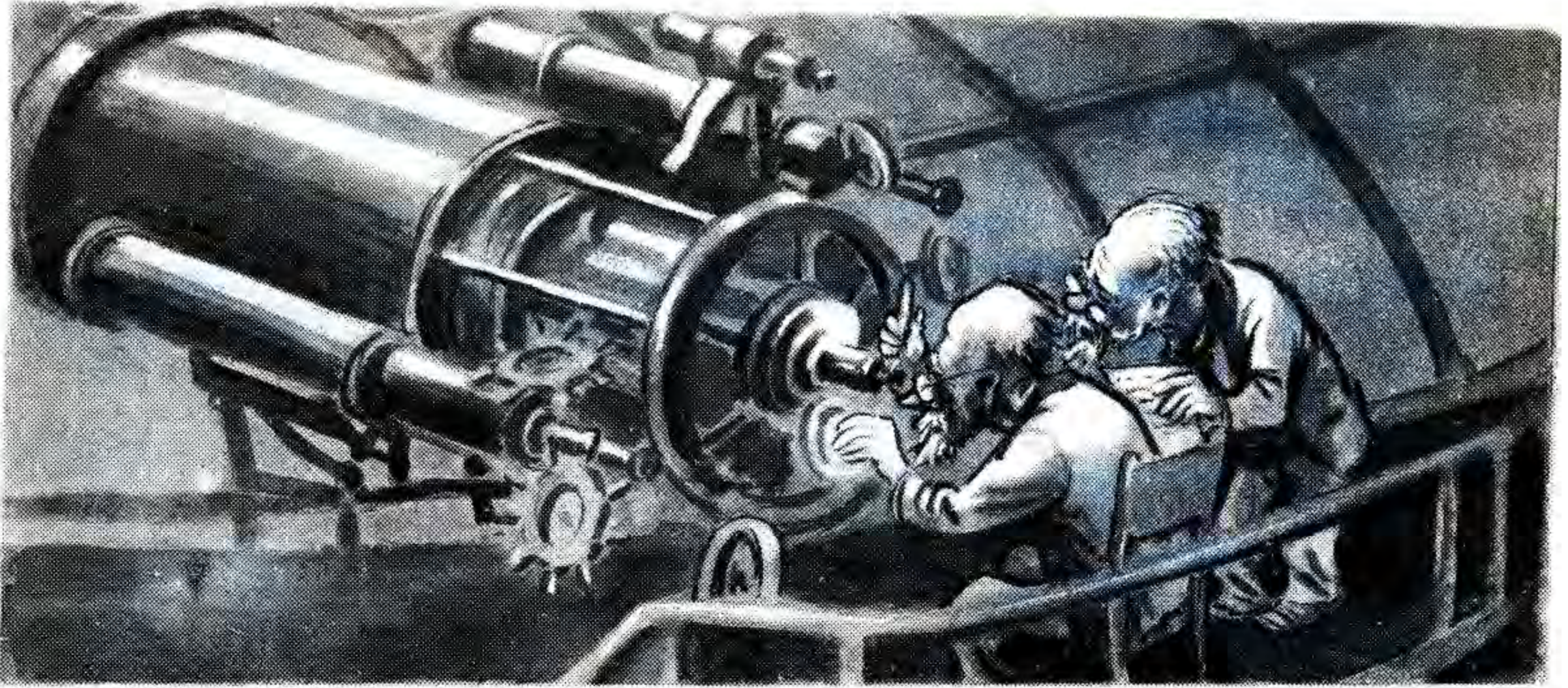

Затверджено склад Центральної виборчої комісії по виборах до Верховної Ради СРСР. Серед членів комісії: тричі Герой Радянського Союзу полковник Покришкін і відомий ініціатор всенародної допомоги фронтові колгоспник Фералонт Головатий.

Малюнок О. Козюренка.

ІНОЗЕМНИЙ КОРЕСПОНДЕНТ (зустрівши Головатого і Покришкіна). — Зрозуміло, чому в них вибори одностайно проходять. Виборча комісія підібрана, як одна сім'я: Головатий дає гроші на літаки, колгоспниця Пилаєва дає хліб робітникам авіазаводу, Шатілін — метал, Кузнецов агітує робітників, Покришкін експлуатує літаки, Тіхонов пише про подвиги усіх разом узятих... Сімейственість!!!

Малюнок К. Агніта.

- Я недавно спостерігав дуже рідке явище.
- На сонці? Щось відірвали?
- На стадіоні. Футболісти київського «Динамо» зіграли вічною.

ДРІБНИЦІ ЖИТТЯ

В маленькій промисловій артілі — великий переполох. Усі збуджені. З очей — блискавки, з уст — громи. Тільки директор, мов скеля.

— Заспокойтесь, — басовито говорить скеля гнівному морю, — ми переходимо на новий асортимент. Я вирішив припинити виробництво камінців до запальничок. Почнемо варити крем для взуття. А про камінчики помовчимо, є покупець. Гуртовик! — і на мить заплющив очі жажнувшись своєї брехні. Але всі заспокоїлись і почали варити неймовірну суміш із дьогтю й пічної сажі.

Вночі директор сказав жінці:

— Парасю, продамо корову.

— Чи ти здурів?

— Виходу немає. Треба закупити в артілі камінчики, щоб врятувати авторитет.

— А я що, твій авторитет доїтиму?! — заплакала Парася.

— Втоплюся! — вирішив директор ранком, добре поспідав і посував до річки.

Раптом сонце пронизало хмари й пригріло самогубця. Цим сонцем був Семен Борщ — такий собі чоловічок, який невідомо де працював, мав власний будничок, ревматизм і хронічний коліт.

— Здоровенькі були, професоре! — привітався Борщ, — на чім гарцюєте?

— Наш коник — крем для взуття. Блиск чобіт — дзеркало душі!

— Чи не можна баночку? Іду на курорт, на грязі.

— Грязі! Я там був. — І нова ідея засвітилась в очах промисловця. — Загнете там! Така нудота. Камінець для запальнички — тридцять карбованців.

— А тут почім? — зацікавився Борщ.

— По-знайомству міг би дістати по карбованцю штуку.

Семен Борщ пожвавішав:

— А чому б дійсно не закупити 1.000 штук! Тисячу карбованців туди, а 30.000 карбованців звідтіля. Чому тисячу? Зараз літо — можна продати чосанки, кожух, шапку, купити лантух камінців і виручити тридцять лантухів грошей. Купити шубу на хутрі, двох свиней, за зиму відгодувати — на весну півсотні поросят. По тисячі карбованців поросся — 50.000.

Голова його працювала, мов арифмометр.

— Дістань! — благально вимовив Борщ, — могорич вип'ємо!

Директор вирішив не топиться. Вранці другого дня він припер на вокзал до поїзду лан-

тух камінчиків в оригінальній упаковці. Борщ тут же розрахувався готівкою.

Поки Борщ порався з лантухом на пероні, курортний автобус відійшов. Бідоласі довелося чвалати чималу відстань на своїх неповноцінних ногах. «Нічого! — втішався він, — однаково лікуватись...»

Лежачи на топчані в процедурній, по шию змашений гарячою гряззю, Борщ милувався чорними, мов чорти, хворими.

— Чудесно! — сказав він сусідові, — чому люди не родяться такими? Дуже гарно — аж блищить!

— Дурень — білий він чи чорний — завжди дурень, — буркнув сусіда.

— Чим ви незадоволені? Хто дурень?

— А я, — признався сусіда. — Хотів заробити на камінчиках до запальничок. Привіз, а тут їх у крамниціх повно — тридцять копійок штука.

— Що?! — зойкнув Борщ і знепритомнів.

Очунявши аж через тиждень, Семен Борщ стояв біля курортної крамниці. Він тримав лантухівські камінці і вигукував замогильним голосом:

УПРАВДОМ ДОМА

Малюнок А. Бондаровича.

— Татко, як правильно написати: «розбиті» чи «росбиті» вікна?

Пиши, дурню, що всі цілі, а то ще примусять ремонтувати.

— Є камінці до запальничок. Сам би їм та грошей треба! Віддаю дурно — беріть. Будь ласка!

Публіка, з поваги до хворого, брала жменями ті камінці, відходила за кіпариси й викидала: камінці не давали іскри.

Товариш по нещастю підійшов до Борща, який стояв у трусиках і думав про проданий кожух і теплу шапку.

— Не журись, друже, — є вихід, — сказав ініціативний товариш і показав рукою на величезне озеро, — сіль! Скільки хочеш. У нас під осінь її з руками відірвуть, на капусту та огірки.

І раптом Борщева голова знову запрацювала мов арифмометр:

— Кіло солі — чотири стакани. У лантусі 100 кілограмів — 400 стакани — 20.000! Підприємство!

Борщ уже більше не ходив на процедури. Він цілими днями біля озера сушив сіль на розісланих курортних простирадлах.

Лантух, звільнений від камінчиків і випраний, був наточений блакитнуватою кристалічною сіллю...

Південне сонце востаннє відбилось в окулярах сусіда по купе, і поїзд в'їхав у смугу тривалих осінніх дощів.

Борща ніхто не зустрів. Згинаючись під штипуловим лантухом, Борщ хлопав по калюжах додому. Сіль змокріла і з кожним кроком тягар піс.

Коли змочений до нитки і напіврозчавлений важким лантухом, Семен Борщ увійшов у сина, він перечебився об туго набитий чувал, упав, а сіль придушила його, мов могильна плита.

— Що це? — застогнав він, показуючи на чувал, який збив його з ніг.

— Та сіль! Хай їй грець! — відповіла жінка. — У кооперацію стільки навезли — бери хоч вагон. Так я й узяла...

Семен Борщ знепритомнів удруге.

Сидячи за вечерею, Борщ меланхолійно ковтав вареники.

— Що тепер буде? — гомоніла жінка, — кожуха немає, шапки немає, чосанок немає. Замерзнеш, як горобець у Архангельську, кажуть, один помідор — сто карбованців. Може, поїхав би, заробив.

— Замовчи! — заревів Семен Борщ, — знаємо, їдмили!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

У Нюрнберзі почався судовий процес над головними військовими злочинцями.

Малюнок К. Агніта.

РІББЕНТРОП. — Дивись, і нам місяць світить...
ГЕРІНГ. — Нам, брат, світить не місяць і не рік, а два стовби з перекладною.

ДЕ ВОДЯТЬСЯ «КАЛІБРИ»?

Куди впадає р. Печора? Де помер Лев Толстой? Де водяться «калібри»? Що таке «кубок» і що таке «ліври»? — запитує В. Андрущенко з рудника «Інгулець» на Дніпропетровщині.

ВІДПОВІДАЄМО:

Печора впадає в Караїбське море, Лев Толстой помер на ст. Кушка. «Калібри» водяться в Середній і Південній Америці. «Кубок» — головний убір священника, «Ліври» — це музичний інструмент, на якому грають у церквах під час відправ. Не вірите?

Ми теж не віримо. Але викладачка історії й географії у вечірній школі робітничої молоді рудника «Інгулець» Л. Баланова запевняє, що це так. Вона переселила р. Печору з басейну Баренцова моря в Центральну Америку й силоміць «впадає» її в Караїбське море. Вона «померла» її в Караїбське море. Вона «померла» Л. Толстого десь аж у Середній Азії на ст. Кушка, хоч письменник помер на ст. Астапово Рязано-Уральської залізниці (тепер ст. Л. Толстой). Маленьких пташок «колібри» Л. Баланова перейменувала на «калібри», «клубок» на «кубок», «ліру» чи «літаври» на «ліври» й примусила їх «ліврити» в церквах.

Про успіхи Л. Баланової з жалем сповіщаємо той ВУЗ, де вона вчилася, а самій Балановій хочемо порадити словами Л. М. Толстого: «Говори лише те, що ти добре знаєш, — інакше мовчи».

БЛИСКАВИЧНІ ВОЛИ

Який час потрібен «молнії», щоб пробігти 180 кілометрів? — запитує т. Булда (польова пошта 78120).

ВІДПОВІДАЄМО:

Коли йдеться про «молнію» (блискавку), як світлове явище, то світло розповсюджується з швидкістю 300 тисяч кілометрів у секунду. Коли про грім (звукове явище, що супроводжує блискавку), то звук розповсюджується з швидкістю 332,5 метра в секунду. А коли вас цікавить, за який час пробігла телеграма-«молнія» № 194, подана 12 жовтня з Залещиків до Почаєва (Тернопільська область), то 180-кілометрову відстань між цими двома пунктами вона

ЯКЕ КОРІННЯ, ТАКЕ Я НАСІННЯ

Малюнок В. Гливенка.

— Татко, коли я виросту, то теж буду шофером?
— Тобі, Петю, так подобається техніка?
— Ні, — калям!

пробликала за тиждень. Чому така розбіжність між світло-звуковими й телеграфними явищами? Тому, що блискавка й грім бігають за законами фізики, а телеграми-«молнії» пересуваються на зв'язківських волах. А де ж ви бачили, щоб цей вид транспорту пробігав 300.000 кілометрів у секунду?

АБИ НАСТАВ ПОРЯДОК...

Коли наведуть порядок у ідальні ОРС'у, де харчуються робітники й службовці П'ятихатського депо? Коли там вже будуть умивальники, ложки, виделки, чистота і всяка інша санітарія й гігієна? — запитує т. Гринько з м. П'ятихаток на Дніпропетровщині.

ВІДПОВІДАЄМО:

Наведуть і навіть скоро. Ось тільки цей номер журналу потрапить до рук зав. ідальною т. Проніної й вона відразу ж наведе порядок. Буде в ідальні чисто, стоятиме умивальник, будуть ножі, виделки, посуд,

За це т. Проніна дякуватиме «Перець», а робітники і службовці депо т. Проніну. Або навпаки: робітники й службовці «Перець», а Проніна... А втім, хіба не однаково, хто кого дякуватиме — аби настав порядок!

БУВ БИ ЗАСІБ...

Хто і навіщо розводить блощиць у поїзді № 78 (Київ—Харків) і як проти них боротись? — запитує гвардії старший лейтенант Шумаров (польова пошта № 24674).

ВІДПОВІДАЄМО:

За точно встановленими даними пункт розведення блощиць міститься в київському вагонному парку. Розводять їх для обслуговування пасажирів, які їдуть з Києва до Харкова. Засобів боротьби проти блощиць є багато, а от засобу боротьби проти тих, хто розводить цих комах, в адміністрації київського вагонного парку ще немає. А жаль! Був би такий засіб, не було б блощиць у вагонах.

„НЕПІДКУПНИЙ“ КАСИР

Біля каси — тіснота,
Всяк до каси пнеться.
А касир на вус мота,
Нищечком сміється.
Той касир — лиха напасть
(Дать би з пістолета!):
Хто документів не дасть —
Не дає білета!

Та... в плаші де не візьмись:
«Ось командирівки!»
І в віконце тільки — блись!
Нові сторубльовки.
У касира сперло дух...
«Чи ніхто ж не бачив?»
І, розтягнувши рот до вух,
Дав квитки без здачі.

Панас ДОНЧИК.

Малюнок О. Козюренка.

— Знаєте, ваша нова картина наробила багато шуму на виставці!
— О, я так і знав. Дуже подобалась?
— Ні, зірвалася з гвіздка.

«СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ»

— А де ж це Іван Іванович?
— А він тут лише раз на тиждень буває, бо працює за сполученням в обсерваторії, консерваторії і тресті «Головцикорія».
— Тоді може Микола Пилипович е?
— А він теж сполучає в «Україні», «Головцикорія», а здебільшого сидить на квартирі.
— А ви теж сполучаєте?
— Що ви! Як же я можу! Хто ж тоді тут керуватиме, коли у нас такі сполучені штати?

«МАТОМНА ЕНЕРГІЯ»

— Навіщо це ви ще й килимом завішуєте, там же подвійні двері?
— Ой, ви знаєте, коли Кіндрат Іванович розмовляє по телефону з трестами, він таку «матомну енергію» розвиває, що навіть візники червоніють.

Келісб...

ЧОМУ?..

..Багата волинська поміщиця Колонно-Чосновська запитала Лесю Українку:
— Чому це ви аживаєте мужицьку мову?
— А чому ви, — відповіла Лариса Петрівна, — аживаєте і мужицький хліб, і навіть оце ваше вбрання, здобуте мужицьким трудом?..

ДЛЯ НЕКРОЛОГІВ..

..Відомий мракобіс, царський міністр освіти Делянов, прочитавши «Дрібниці архиєрейського життя» М. С. Лескова, жажнувся, що автор, який служив у міністерстві літконсультантом, осміяв так «князів церкви». Все ж, боячись громадського осуду, якщо він звільнить Лескова без прохання, Делянов закликав його до себе й почав умовляти письменника подати заяву про звільнення.
— Ні, такої заяви я не подам! — твердо заявив Лесков.
— Але для чого це вам здається? — збентежено запитав Делянов.
— Для некрологів — могого й вашого, — відповів Микола Степанович.

ПРО ЧЕСНІСТЬ ПОЛІЦІ

..У газеті «Волынь», в якій служив деякий час секретарем редакції М. М. Коцюбинський, було надруковано статтю, де наводилися приклади хабарництва та всякої нечесності серед поліцаїв. Волкиский губернатор Репойто-Дубяго, обурений статтею, закликав Коцюбинського (редактор газети у цей час був хворий) і почав кричати, що він рішуче забороняє «торкатись взагалі чесності поліції».

— Так, так, пане губернаторе, — спокійно відповів Михайло Михайлович, — Запевнюю вас, що ми нізашо й ніколи не будемо писати про чесність поліції.
— Гаразд! — не зрозумівши, вже м'якше додав губернатор, обмежившись на цей раз лише криком.

ВІДПОВІДЬ ТЕСЛЕНКА

..Жандармський ротмістр, який допитував заарештованого Архипа Тесленка, запитав його:
— Ну, для чого ви провадите революційну діяльність?
— Для того, щоб отаки, як ви, не мали жодної змоги допитувати отаких, як я, — відповів Тесленко.

ВЛУЧНА РЕЦЕНЗІЯ

..На сцені старого російського театру роль Івана Васильовича Грозного з п'єси О. К. Толстого деякий час виконували актори Павло Васильович Васильєв і Сергій Васильович Васильєв. Відомого гострослова актора Каратигіна запитали:
— Яка ваша думка про виконавців Івана Васильовича Грозного?
— Сергія Васильовича я бачив, Павла Васильовича теж пізнав, а от Івана Васильовича, признаюсь, я на сцені й не помітив, — відповів Каратигін.

СКАРГА ЗАДНЬОЛИЗА

..Степан Васильченко працював учителем у Богуславській міністерській школі. де завідувачем був якийсь Верхньогриз, що любив підлабузюватись до інспектури та всякого начальства. Васильченко обізвав його «задньолизом». Довідавшись про це, завідувач подав на Степана Васильовича донос інспекторів Коломацькому, де написав буквально так: «Хай докаже, кому, де і що саме я лязав, бо з мене всі богуславські міщани тепер сміються і запитують про це. Ваш покійний слуга Верхньогриз, а зовсім не Задньолиз».

Київська міськрада розірвала договори на відбудову й відбрала коробки будинків у тих організацій, які протягом 8 місяців не приступили до будовних робіт.

Малюнок А. Бондаровича.

КАРТИНКА БЕЗ СЛІВ.

Малюнки О. Сашка.

Я не збираюся писати Про подорож в далекий край, А хочу трохи звіршувати Лише про київський трамвай..

Прибувши якимсь до столиці, Кажу раз київській жлиці, Що на Димітву поїду І повернуся до обіду.
— Та це ж далеко!
— А трамвай?
— Про нього краще й не питаї!.. Я не послухала, пішла, Зупинку вже сик-так знайшла, Стою і жду, А час минає, Та щось не чують того трамваю.

Отак то я собі стояла, Терпляче, знаєте, чекала, Ходяла вже туди, сюди, Марна турбота! Стій та жди. Людей було уже чимало. Дедалі більше прибувало, Але й минав нас не один. Мене якийсь громадянин — Давно чекаєте? — спитав І в порожнечу показав, — Давно! — Кивнула головою. Він розмовляв почав з мною. Як не кажіть, все веселіш Та й час іде немов скоріш. Пройшло його таки доволі. Вже сонце піднялось поволі Високо вгору. А трамвай Неначе зник куди і край, Аж раптом вигуки:
— Іде!
Всі зразу кинулись:
— Де?
З'явивсь нарешті споза рогу, Із тротуару на дорогу Біжать, летять.. Мерції! Мерції!

Нашо вже співбесідник мій Неначе вихор полетів, Лиш пил легенький закурив. Не перейнявши цю манеру, Я на зупинці біля скверу Стою, того трамваю жду. Що люди ловлять находу. Трамвай дійшов і зупинивсь, Який же гамір там зчинивсь! Портфелі, кошники, окуляни, Авоськи, редикюлі, сумки З навістіж розчинених дверей Летять на голови людей

Разом з своїми хазяями, А ті, хапаючись руками За все, що трапляється під них, Одні одного валють з міг. Червоні, пітні, наче з бані, Спішають, хитаючись, мов п'яні. До тротуару мчить їх рух, Там тільки переводять дух, Нарешті вийшли, В інший бік Тепер направився потік. Я в нього втрапила: «Несмі! Кругом лунають голоси: — Та лізьте ж, ви!»
— Рука!!!
— Ного!!!

А зветься це — «жива черга». Там так воляють не спроста. Нарешті здійснена мета! Людей, мов оселедців в дімці, Та ще нависли на підмійці. І кожен з них радіє стилю, Що сів таки! І важко дяка. Трамвай руша, дзвенить дзвінок, Кондуктор в свій пробився куток Кричить чимдуж у всі боки: — Беріть же, громадяни, квитки! Як бути? Грошей нема у жмені, А спробуй но дістать з кишені, Чи руку простягти, коли ж. Мов пресом стиснутий, стоїш. Одначе люд заворухився: Хто як умів, то так мостився. Я теж собі явсь міркую Сусідів розштовхав і чую: Хтось лікоть ложить на плече. А по тоні мов щось тече Дивлюся — сонце на дворі! Та це ж з авоськи, що вгорі! Над головою хтось корзини Підняв, ще хтось уперся в спину Насилу добула я гроші. Сусіди трапились хороші — Без лайки гроші ті взяли, Кондуктору передали, Квиток вернули. Ще в додачу Віддати не забули здачу, Ми потім їхали довгенько. Пригод було ще багатенько. Всі розповіли й думать годі. Я добре втяміла відтоді, Чому говорять:
— Не питаї.
Що значить київський трамвай!

Алла СОРОЧАН.

БУР'ЯНОВА СТОМАТОЛОГІЯ

Я, дружина офіцера—зубний лікар. Чернігівський облздороввідділ послав мене до Іванецького району, очевидно, не знаючи, що там здебільшого не лікують зуби і не виривають їх, а просто вибивають.
Мені це довели 9 серпня мої «конкуренти» — заврайфінвідділу Бур'яні і його помічник Лучко.

З травня я бідкалася без квартири, нарешті 8 серпня сільрада дала мені приміщення — хату колишнього поліцає.

Бур'яні і Лучко, щоб добратися до моїх зубів, розбили двері в моїй квартирі, вирвали віконні рами, викидали речі (при чому найцінніші з них швидко зникли), побили мене й мою дитину, хоч я їх і запевняла, що на зуби не хворію і що зубів, рам і мене з квартири «виривати» немає потреби.

Опийнявшись на вулиці, побита й ображена цими двома «вільнопрактикуючими», безді-

пломними ескулапами, я передала справу до суду.

Проте, в суді, напевно, вирішили, що оскільки я не заплатила гонорару непроханим «лікарям» — Бур'янові та Лучкові за їхні маніпуляції — ми розраховані і нічого заводити судову тяганину. Просто, мовляв, не звикла нова товаришка до наших усталених стоматологічних прийомів.

Райвиконком, очевидно, воліючи лікувати зуби у моїх конкурентів Бур'яна та Лучка, «підбрав матеріал», щоб взагалі «вирвати» мене з району. Це легше, ніж дати лікареві квартиру.

Прошу тебе, тов. Перець, запитати в обласній прокуратурі: чи поділяє вона смак іванецьків до «стоматології» за системою Бур'яні і його постійних клієнтів і чи не може зробити так, щоб ті, кому да історія здається веселою, засміялися на куїні.

Лікар РЯХОВСЬКА.

ВОНО ВИДНІШЕ ЗБОКУ...

..Уже й не знаю, чи жалю Завдам тобі я, кращо, Листом оцим чи звесело, Чи тільки опечалю,

А діло повернулось так, Хоч не кажи нікому, — Не можу зараз я ніяк Приїхати додому.

Мене, Бориса Постола, Гужевія Миколу Начальство наше послало У сфінцєрську школу...

Ну, вийшло ж, просто як назло, А так в село кортідо... Спочатку це мене було Всурийоз таки заділо.

Ну, що це значить, як це так, Питає я сам у себе. Неяке Іван такий дурак, Що вчяти його треба.

А як же він тоді зборює Фашиста-лиходія? Та ось до нас майор зайшов І ці думки розвіяв.

— Ну, що ж дозволять, каже, вас,

Орля мої, солдати, У цей для вас знаменний час, Як друзів, привітати.

Не всякий вартий, далєб, Цього, — кажу я сміло —

Ага, подумав я собі, Це зовсім інше діло.

Бо і сам, признатися, давно В собі щось почувую. А що воно і де воно, Я так таки й не знаю.

Весь час воно мене несе Та як несе, нівроку. Ну, а начальство бачить все. Йому видніше збоку.

Це на Параді, тільки там, А мо'ї коло Рейхстагу, На мене, мабуть, Жуков сам Звернув свою увагу.

Отож, як бач, не треба сліз, Моя дружино, любя. Бо серед перших був і скрізь, І буде твій Рахуба.

Як і на фронті, в навчанні Тягнутись в нитку буду, А те, що випада мені, Його вже я здобуду.

Пустили ж приказку таку Про нашинського брата: Маршалський жезл лежить в нішці

У кожного солдата.

Таке не часто, а бува, Буває з тим, до речі, У кого справді голова, А не качан на плечах.

Відинні, друзі - земляки. Кажу я Борі й Коля, На іноземні язики Наляжимо у школі.

Коліс ці «язики» я сам Умів у штаб тягати, А зараз доведеться нам У класі їх авчати.

І розпрощатися, мабуть, Назавжди треба з матом. Солдат сьогодні мусить бути Ще й добрим дипломатом.

Припустимо, і це не сміх, На бал тебе позвали, А на балу з держав усіх Посли та генерали.

І хто по-їхньому не зна — Сидить, чита газету, — Попросить дамочка вина, А він дає — котлету.

Я б од стида, мабуть, умер, Поліз би й пльгчув з неба... Щоб не було цього, — тепер Учнитись, друзі, треба.

Щоб скрізь себе культурно вів, А трапиш на барбоса, То щоб і тут культурно вмів Утерти йому носа.

Привіт, Маринко, хай живе Час миру і спокою. Почнем тепер життя нове Ми разом із тобою.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Знатний київський муляр Іван Рахманін встановив видатний рекорд на кладці цегли, виконавши норму на 1890 проц.

НОВА СОНАТА ІВАНА РАХМАНІНА.

ОТАКІ МИ ДОРОГІ

Так нам і пишуть: «Дорогий «Перець»!».

І воно таки справді наш «Перець» дорогий, коли його купувати на Київському вокзалі в кіоску Книготоргу, в залі № 2.

Аж по 15 крб. деруть там за екземпляр журналу «Перець» замість 1 крб. (2 крб. за подвійний номер).

Чому?

Та тому, що до «Перця» додають ще брошку з жучком, стару листівку і т. ін.

Ми нічого б не мали, коли б за 15 крб. в кіоску Книготоргу додавали до «Перця» пару черевиків, чи демісезонне пальто, чи хоч принаймні дійну козу.

А так дуже дорого!

ДАВАЙТЕ ДОПОМАГАТЬ

Мешканці Соломенки (Київ) просять нас допомогти, щоб їм на містку, що веде на вул. Урицького, повісили електричний ліхтар, бо вони собі там ноги ламають. Місток зруйнований, ходити доводиться попід містком.

Треба, щоб таки освітили те місце, бо справді ходити там в темряві небезпечно.

Електроенергії, — пишуть вони, на це треба небагато, а подяка буде велика.

Правильно пишуть!

ДЕКОГО ЗАЙЦІ ЗАВЕДУТЬ У СТАРЦІ

На Кадіївському рудоремонтному заводі (Брянський рудник, Ворошиловградщина) керівники заводу люблять полювати ночами зайців слід автомобільних фар.

Вже дві машини заповнювали: стоять на капітальному ремонті.

Треба цю охоту скорше припинити, бо доведеться пішки до прокурора ходити, як усі машини стануть на ремонт.

ЩО ВОНО ЗА ТАКЕ СЛОВО «РЕНЛО»?

В № 3 журналу «Українська Література» у вкладці, де виправлені помічені в журналі помилки, надруковано таке:

«На стор. 68 перший рядок знизу лівої колонки треба читати не «Ревло на новому ходу», а «Ренло на повному ходу».

«Ренло», то й «ренло» — хай буде, коли так хочеться коректоріві.

Пам'ятаєте, як колись за царя було надруковано про царську коронацію:

«На царя й на царицю були надіті ворони».

А на другий день поправка:

— Треба читати не «ворони», а «корови».

А треба було на їх надіти усього тільки «корони».

От вам і «Ренло»!

ТАЛАНТИ І ПОКЛОННИКИ

Малюнок В. Гливенка.

— Слухайте, де ви навчилися так грати на нервах?
— А я самоучка,

П'ЯТНАДЦЯТИЛІТНЄ НЕМОВЛЯ

От видадуть отаку довідку хорошій дівчинці й примусять її червоніти через людську неграмотність.

Зав. житловим відділом шахти № 5, Сталінської області, Полулях видав таку довідку:

«Видаана (такому-то), що в його є новонароджена дитина і дочка (ім'я) з 1930 року».

Зразу й не добереш толку: в 1945 році народилася дочка з 1930 року.

Для такого немовляти багато приданого треба!

«ТАНЦЮВАЛА РИБА З РАКОМ»

Танцювала вона в селі Ново-став, Дедеркальського району на Тернопільщині...

Танцювала, аж доки вода не прорвала навесні греблі, і вся пішла в синє море.

Риба залишилася на сухому і затацювала геть-чисто вся на сковорідках.

Новоставський рибгосп (у Шумську) є.

Є в тому рибгоспі і директор Строцук і гідротехнік Оленюк, та нема в них тепер ні риби, ні води, ні раків.

Позабивали Строцук з Оленюком ще з осени щити в шлюзах «намертву», та не стежили, не доглядали. — водичка навесні й рвонула...

— А тепер що? — запитайте їх.

— А тепер, — вони вам одкажуть, — закусуватимемо шпроти, бичками в томаті та іншими консервами.

ТЯЖІННЯ ДО НАУКИ

— От шкода, голубко, що ми з тобою хімії не знаємо. В газетах он пишуть, що є така «важка вода», набагато важча за звичайну.

— Справді! Нам би її, а не звичайну воду у чували з цукром підливати! Ти уявляєш, як би ми тоді наших покупців обажували!... То-то неписьменність, темнота!

ПОРТРЕТ ШАНОВНОГО ХАМЕНКА

Хаменко не Зам
 І навіть не Зам, —
 У Зам, сірома, він тільки за пома.
 Проте, в Наркоматі,
 Як каже він сам:
 — Я краще себе почуваю, як дома.
 І тут же смішком заявляєтсья злим.
 Ротище розтягши
 од вуха й до вуха.
 І той, хто на службі стрічається з ним,
 Бравду оцю вже довірливо слуха.
 Бо й справді,
 Хаменко велике цабе,
 Дарма, що не вийшов,
 як мовиться, ростом.
 Та вже, коли взяв на замітку тебе,
 Одбутись від нього
 не так уже й просто.
 Ой, горе ж тому,
 Хто, не визнавши його, —
 Ба навіть, не скаже — подума напроти.
 Товариш Хаменко готовий того
 Отут, на службовім столі, запороти.
 Не так привітаєсь, подививсь,
 Ну, й труба.
 Пиши, як у приказці кажуть, прощало!
 Була за дверима ще в тебе судьба,
 Ступив на поріг —
 І судьбини не стало.
 Чому ж так виходить?
 Часом не тому
 (Розкриємо тут же до краю цю тему),
 Що скрізь і повсюди здається йому,
 Завжди його мають усі за нікчому.
 Дивлюсь на Хаменка
 й дивуюсь сам, —
 Ну, як його Зам отой може терпіти.
 Мабуть, оцей Зам не Хаменко, а Хам,
 Які ж тоді будуть
 у друзів цих діти?

Сергій КАНІВЕЦЬ.

В київському тресті «Міськжитлопостачторг» є цвяховий цех, який протягом трьох місяців виробив... 30 кілограмів гвіздків. Начальник цього цеху Крикунов і технорук Школьніков в цеху майже не бувають. На місці можна застати лише сторожа і комірника.

П'ЯТЬ СТОРОЖІВ ТА ОДИН ГВІЗДОК.

МИСЛИВСЬКІ ПРИГОДИ

Малюнки В. Гливенка.

Завзяті хлопці—мисливці
 (Іх звуть в народі «брехунці»)

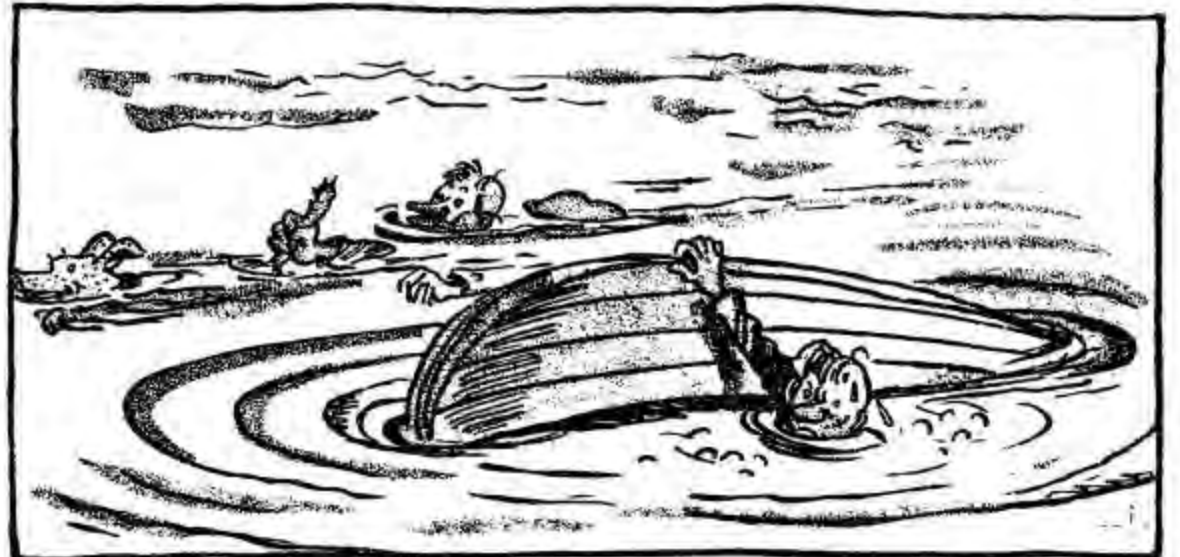
Пливуть качок дешевих бити,
 Щоб був додаток до ліміту.

Ба, «на ловця і звір біжить» —
 Один мисливець став у мить,
 З обох стволів по качці «бах!»
 Та неуразним лише птах.

Подумайте, яка невдача
 (Буває і в рушниці «віддача».)
 Мисливець сам у воду: бух,
 У качки ж цілий навіть пух.

Я собака терпить бідолаха,
 Коли господарем невдаха.

Щоб не знесло його під міст,
 В пригоді став собачий хвіст.

Лежать рушниці десь на дні,
 Мисливці мокрі і нудні,

В обох прилипли сорочки.
 Ой, не дешеві ті качки!
 Дід КАРПО.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ

Прошу пояснити, як треба розцінювати сільськогосподарські здібності керівництва Київського навчально-виробничого комбінату УТОГ'у. Цей комбінат та його директор т. Шапіро засіяли весною картоплю, використавши для цього півтори тонни картоплі високої якості. На сівбі був зайнятий увесь колектив комбінату. Восени дирекція зібрала з робітників 5 тисяч крб. на картоплю нового врожаю, завезла її на територію комбінату, додатково витративши ще 5 тисяч на транспорт та на охорону.

Але... новий урожай приніс всього лише... півтори тонни дрібної картоплі низької якості. Робітники, звичайно, відмовились од такого дорогого блюда й картоплю «спустили» в їдальню комбінату.

А гроші, — питаєш ти, — повернули гроші колективу робітників? Ні! Гроші не повернули. Дирекція обіцяє дістати нову картоплю. Яку? Чи не з урожаю 1946 року?

м. Київ.

ТВІЯ ЧИТАЧ.

— Слухайте, як вас там, повісьте над моїм столом друге відро або бочку! Неможливо ж працювати!..

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Грозов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козлянюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-00, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17—18 (на укр. мові). Підписано до друку 3.XII 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.